

מסכת יבמות

פרק ד

א. החולץ ליבמתו, ונמצאת מעברת וילדה, בזמן שהולד של קנא, הוא מתר בקרובותיה, והיא מתרת בקרוביו, ולא פסלה מן הכהנה. אין הולד של קנא, הוא אסור בקרובותיה, והיא אסורה בקרוביו, ופסלה מן הכהנה:

ב. הכונס את יבמתו, ונמצאת מעברת וילדה, בזמן שהולד של קנא, יוציא וחיבין בקרבן. ואם אין הולד של קנא, יקיים. ספק בן תשעה לראשון, ספק בן שבעה לאחרון, יוציא והולד פשר, וחיבין באשם תלוי:

ג. שומרת יבם שנפלו לה נכסים, מודים בית שמאי ובית הלל שמוכרת, ונותנת, וקיים. מתה, מה יעשו בכתבתה ובנכסים הנכנסים ויוצאים עמה, בית שמאי אומרים, יחלקו יורשי הבעל עם יורשי האב. ובית הלל אומרים, נכסים בנותן, כתבה בנותן יורשי הבעל, נכסים הנכנסים ויוצאים עמה בנותן יורשי האב:

ד. כְּנֶסֶה, הִרִי הָיָא כְּאַשְׁתּוֹ לְכָל דְּבָר, וּבִלְבָד שְׁתֵּהָא כְּתִבְתָּהּ עַל
נְכְסֵי בַעְלָהּ הָרֵאשׁוֹן:

ה. מִצָּוָה בְּגָדוֹל לִיבָם. לֹא רָצָה, מְהֻלְכִין עַל כָּל הָאֲחִין. לֹא רָצוּ,
חוֹזְרִין אֲצֵל גָּדוֹל וְאוֹמְרִים לוֹ, עָלֶיךָ מִצָּוָה, אוֹ חֵלֶץ אוֹ יָבָם:

ו. תָּלָה בְּקֶטֶן עַד שִׁיגְדִיל, אוֹ בְּגָדוֹל עַד שְׁיָבֵא מִמְּדִינַת הַיָּם, אוֹ
בַּחֲרָשׁ, אוֹ בַּשּׁוּטָה, אֵין שׁוֹמְעִין לוֹ, אֲלָא אוֹמְרִים לוֹ, עָלֶיךָ מִצָּוָה,
אוֹ חֵלֶץ אוֹ יָבָם:

ז. הַחֹלֶץ לִיבְמָתוֹ, הִרִי הוּא כְּאַחַד מִן הָאֲחִין לַנִּחְלָה. וְאִם יֵשׁ שָׁם
אָב, נְכָסִים שָׁל אָב. הַכּוֹנֵס אֶת יִבְמָתוֹ, זָכָה בְּנְכָסִים שָׁל אָחִיו. רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר, בֵּין כָּךְ וּבֵין כָּךְ, אִם יֵשׁ שָׁם אָב, נְכָסִים שָׁל אָב.
הַחֹלֶץ לִיבְמָתוֹ, הוּא אֲסוּר בְּקִרְוֹבוּתֶיהָ, וְהִיא אֲסוּרָה בְּקִרְוֹבֶיהָ. הוּא
אֲסוּר בְּאִמָּהּ, וּבְאִם אִמָּהּ, וּבְאִם אָבִיהָ, וּבְבִתָּהּ, וּבְבִת בִּתָּהּ, וּבְבִת
בָּנָהּ, וּבְאֲחוֹתָהּ בְּזִמָּן שֶׁהִיא קִיָּמָת. וְהָאֲחִין מִתְרִין. וְהִיא אֲסוּרָה
בְּאָבִיו, וּבְאָבִי אָבִיו, וּבְבָנוֹ, וּבְבֶן בָּנוֹ, בְּאָחִיו, וּבְבֶן אָחִיו. מִתֵּר אָדָם
בְּקִרְוֹבַת צֶרֶת חֵלּוּצָתוֹ, וְאֲסוּר בְּצֶרֶת קִרְוֹבַת חֵלּוּצָתוֹ:

ח. הַחֹלֶץ לִיבְמָתוֹ, וְנָשָׂא אָחִיו אֶת אֲחוֹתָהּ, וְיָמָת, חוֹלָצָת וְלֹא
מִתְיַבֶּמֶת. וְכֵן הַמְגַרֵּשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ, וְנָשָׂא אָחִיו אֶת אֲחוֹתָהּ, וְיָמָת, הִרִי
זוֹ פְטוּרָה מִן הַחֲלִיצָה וּמִן הַיָּבוּם:

ט. שומרת יבם שקדש אחיו את אחותה, משום רבי יהודה בן בתירא אמרו, אומרים לו, המיתן עד שיעשה אחיד הגדול מעשה. חלץ לה אחיו, או כנסה, יכנס את אשתו. ממה היבמה, יכנס את אשתו. יצא את אשתו בגט, ואשת אחיו בחליצה:

י. היבמה לא תחלץ ולא תתיבם, עד שיש לה שלשה חדשים. וכן כל שאר הנשים לא יתארו ולא ינשאו, עד שיהיו להן שלשה חדשים. אחד בתולות ואחד בעולות, אחד גרושות ואחד אלמנות, אחד נשואות ואחד ארוסות. רבי יהודה אומר, הנשואות יתארו, והארוסות ינשאו, חוץ מן הארוסות שביהודה, מפני שלבו גם כן. רבי יוסי אומר, כל הנשים יתארו, חוץ מן האלמנה, מפני האבול:

יא. ארבעה אחין נשואין ארבע נשים, ומתו, אם רצה הגדול שבהם ליבם את כלן, הרשות בידו. מי שהיה נשוי לשתי נשים, ומת, ביאתה או חליצתה של אחת מהן פוטרת צרתה. היתה אחת כשרה, ואחת פסולה, אם היה חולץ, חולץ לפסולה. ואם היה מיבם, מיבם לכשרה:

יב. המחזיר גרושתו, והנשא חלוצתו, והנשא קרובת חלוצתו, יוציא, והולד ממזר, דברי רבי עקיבא. וחכמים אומרים, אין הולד ממזר. ומודים בנשוא קרובת גרושתו, שהולד ממזר:

יג. איזוהו ממזר, כל שאר פֿשר נֶהוּא בְּלֹא יָבֵא דְבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא.
נִשְׁמָעוֹן הַתִּימְנִי אָמַר, כָּל נִשְׁחָבִין עָלָיו פֶּרֶת בִּיַּדִי שָׁמַיִם. וְהִלָּכָה
כַּדְבָּרָיו. רַבִּי יְהוֹנָשֶׁעַ אָמַר, כָּל נִשְׁחָבִים עָלָיו מִיתַת בֵּית דִּין. אָמַר
רַבִּי נִשְׁמָעוֹן בֶּן עֲזַאי, מִצָּאֲתִי מְגִלַת יַחֲסִין בִּירוּשָׁלַיִם וְכָתוּב בָּהּ,
אִישׁ פְּלוֹנִי מִמְזֵר מֵאַשֶׁת אִישׁ, לְקַיֵּם דְּבָרֵי רַבִּי יְהוֹנָשֶׁעַ. אֲשֶׁתּוֹ
נִשְׁמָתָהּ, מֵתָהּ בְּאַחֲוָתָהּ. גִּרְשָׁהּ וְיָמָתָהּ, מֵתָהּ בְּאַחֲוָתָהּ. נִשְׁאֵת לְאַחֵר
וְיָמָתָהּ, מֵתָהּ בְּאַחֲוָתָהּ. יְבָמָתוֹ נִשְׁמָתָהּ, מֵתָהּ בְּאַחֲוָתָהּ. חָלַץ לָהּ
וְיָמָתָהּ, מֵתָהּ בְּאַחֲוָתָהּ: